

Nhỏ to tâm sự

Tảo Giang

-oOo-

**PHẬT PHỦ NHẬN
KHÔNG NÓI LỜI NÀO
SUỐT 45 NĂM THUYẾT PHÁP**

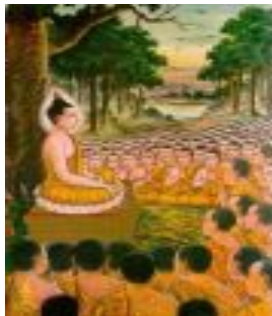
- Anh Giang ơi! anh giải thích cho em hiểu lời Phật nói:

*Thị từng thành Đạo hậu,
Chung chí Bạt Đề hà,
Ư thị nhị trung gian,
Vị thường thuyết nhất tự.*

(Chuông Chùa)

- Ôi! Câu đó khó đấy, anh phải mượn lời của ông Đinh Sĩ Trang dịch nghĩa rồi anh sẽ giải thích từ từ, và em cũng phải chú tâm lắng nghe để tiếp thu từng chữ, từng câu kéo công dã tràng se cát nghe không! Câu đó là:

**Từ khi mới thành Đạo
Đến lúc nhập Niết Bàn
Trong khoảng thời gian ấy
Ta không giảng chữ nào.**

Nếu em chứng ngộ được câu này thì xem như em đã vào được trong cánh cửa giáo lý căn bản của Đạo Phật. Nếu không, thì mới đứng ở ngoài mà 'ngó' thôi.

(Đức Phật thuyết Pháp suốt 45 năm, mà Ngài phủ nhận Ngài không nói lời nào. Tại sao vậy?)

- Vậy sao! Anh giải nghĩa cho em nghe đi, kéo em sứt ruột rồi nè!

- Tảo!

- Dạ!

- Ngồi ngay ngắn lại, đừng nóng! ngoan nào! Trong suốt quá trình 45 năm Đức Phật đi nhiều nơi Thuyết Pháp không ngừng nghỉ để giáo hóa chúng sinh, cuối cùng Ngài phủ nhận với Trưởng Lão Tu Bồ Đề rằng: **"Ta không hề giảng lời nào"**. - Sao kỳ vậy cà! Chẳng hóa ra suốt 45 năm Ngài tịnh khẩu ư? Mà tịnh khẩu thì thuyết giảng cái gì? Ai có thể nghe được sự truyền đạt cái chi? Làm sao để giảng giáo lý của Ngài cho chúng sinh tu học? Ấy vậy mà đến nay trên hai ngàn sáu trăm năm rồi. Đạo của Ngài vẫn tồn tại và còn sáng chói khắp toàn cầu???

- Trước khi trả lời những câu hỏi đó, anh em mình hãy cùng nhau đi lùi lại giáo lý: Vô Ngã, Vô Pháp. Tức là chữ "Không" trong Đạo Phật đã. Khi em hiểu được rồi ta sẽ quay trở lại câu này thì nó sẽ: "bừng sáng như ban ngày". Cho nên ta lại phải định nghĩa: **"Vô Ngã"** là gì cái đã, vì chính vô ngã là cái chìa khóa để giải mã câu nói của Phật ở trên. -Vô là không. Ngã là cái ta, cái tôi, là chính mình. Vô Ngã là không có cái ta; không có cái tôi. Tảo cất ngang:

- Định nghĩa như vậy em nghe không ổn! Chẳng hạn cái xác thân của em chình ình ra đây mà bảo là vô ngã, không có cái tôi! Vậy ai đang nói đây? Em Tảo đây mà anh bảo không có Tảo ư! Anh thử nhìn và sờ tay vào em và nắn bóp thân xác em mà xem có phải là em không?

- **"Đúng là Tảo! Không phải là Tảo! Ấy mới thật là Tảo"**.

- Anh lập ngôn như vậy, em càng không hiểu hơn.

- Này Tảo! Câu xác định và phủ định đó là của Phật, chứ không phải anh phía ra đâu. Nghĩa là cái xác thân của Tảo do những yếu tố không phải là Tảo, chúng nó duyên với nhau hợp thành xác thân Tảo, nên tạm gọi là Tảo mà thôi.

- Anh nói cụ thể hơn, những yếu tố nào không phải là Tảo? Không phải là em? Trong lúc em đang ngồi với anh đây nè.

- Là đất, là nước, là gió, là lửa chứ còn gì nữa. Bốn đại đó chúng duyên với nhau thành xác thân Tảo, nên tạm gọi là Tảo chứ sự thực làm gì có Tảo? Đúng ra, chính đất cũng không phải là đất nữa. Mà do bao nhiêu các phức chất, hợp chất, nguyên tố, nguyên tử khác nhau chúng duyên lại hợp thành, thì tạm gọi tên là đất, chứ sự thực làm gì có đất. Và nước, gió, lửa cũng vậy thôi. Ví dụ: Các chất calci, silic, silicat, các khoáng magné, Mangan, Bromure Sc, Hf, Zr, Cu, Fe, fenspat.v.v... Những thứ ấy đâu phải đất, nhưng chúng hợp nhau lại thì tạm gọi cái tập hợp đó là đất thể thôi. Nói khác đi, xác thân chúng ta Đạo Phật gọi là: **"SẮC"**, là thân thể chúng ta. "Sắc" là tất cả những hiện tượng vật lý; cả hữu hình hữu tướng, tất cả vật chất đều gọi là sắc tướng. Phạm những cái gì trên thế gian này hễ có hình có tướng là giả có, tạm có chứ không thật có. Tại sao vậy? Vì mọi sự vật không cách chi có thể tự một mình tồn tại độc lập được. Cái này phải nương vào cái kia mới có mặt. Một cái là do bao nhiêu những cái khác hợp nhau lại tạo thành. Cho nên, một mình bản ngã, không thể tự có mặt được. Tất cả mọi hiện tượng trong vũ trụ phối hợp lại để tạo thành một hiện tượng em hiểu không nào? Tảo trả lời không mạnh bạo cho lắm, ấp úng nói:

- Nghe anh nói, em cảm thấy như mình lạc vào rừng núi Đà Lạt lúc sương mù còn đang giăng mắc khắp thác ghềnh, sông suối khiến nhìn chưa rõ đỏi thông trước mặt anh ạ!

Tôi phì cười nói:

- Thì nói ngay là mình chưa hiểu có được không, bày đặt tức cảnh làm cho người ta lạc lối bây giờ!

- Là phụ nữ, anh cũng phải để cho em thể hiện những cái gì đặc trưng của phái nữ chứ, đâu có như anh chỉ biết nhắm hướng mà lao tới, chả có màu mè gì cả.. chán thấy mò!

- Thôi, chú ý nghe tiếp đã: Vô Ngã, nghĩa là không có sự tồn tại độc lập; không có sự vật nào trong vũ trụ mà có tự tánh riêng biệt cả. Mà đều do nhân duyên hợp lại mới có mặt được. Cho nên gọi Vô Ngã là thế. Như trên đã nói: Xác thân Táo là do bao nhiêu những cái khác, không phải là Táo, chúng hợp nhau lại, cái này nương vào cái kia để tạm thời làm thành ra Táo. Chứ thực sự làm gì có Táo riêng biệt chứ. Tức Táo chỉ là cái tên để gọi, giả có, tạm có chứ làm gì có Táo thật. Cho nên gọi vô ngã là vậy. Trong lúc cái thực Ngã thì: Phi vật chất (tức phần tinh thần trong vật chất), nhưng nó luôn tồn tại sau khi xác thân tan rã. Nghĩa là cái tồn tại đó, cái phi vật chất đó thì gọi là Chân Ngã, là Thực tướng, là Tánh giác, là Phật tánh, là Tâm thức, là: "**KHÔNG**". Em phải lưu ý chữ 'Không' này là để chỉ Chân ngã, Thực tướng, Tánh giác, Phật tánh, Niết bàn... Tức là Không thực thể, Không cố định hay "Chân không". Đừng hiểu lầm là "Không" đối với "Có" (Sách **Hành Tông Ký**, quyển 1 giải thích: "*Chân không, tức là Niết bàn diệt đế = Chẳng phải giả nên gọi là Chân. Lià bỏ hành tướng nên gọi là Không*").

- Ôi! Hay quá! Em thoáng nhận ra rồi.

- Chưa hết! Còn Vô Pháp nữa. Pháp là gì? Là mọi hiện tượng, kể cả sự suy tư, ý niệm đều gọi là Pháp; Pháp gồm tất cả sự vật từ tinh thần đến vật chất, từ vô hình đến hữu hình, tức vạn sự vạn vật đều gọi là Pháp. Mà Pháp cũng không có nữa... Đó là cốt lõi của đường lối tu học đạo Phật. Cho nên em chỉ cần biết có một câu Phật dạy: "Phàm sở hữu tướng giai thị hư vọng", là đủ cả rồi. Nghĩa là ta phải chứng ngộ cho bằng được: Phàm những cái gì có hình, có tướng mà ta có thể nhận biết được đều là giả, tạm có chứ không thật có... Nhận biết được như vậy, xem như ta đã tự giải thoát được bước căn bản bây giờ và tại đây, chứ không cần phải chờ tới kiếp sau hay phải lên tới Niết Bàn mới có được giải thoát. Táo bắt chợt la:

- Ôi anh ơi! Giang ơi! em hiểu rồi, hiểu cả Vô Ngã và Vô Pháp nữa. Trước đây em đã từng nghe, nhưng thấy khó quá nên bỏ cho gió cuốn bay đi, giờ thì em nắm được cả ý và nghĩa thâm sâu của vấn đề thế nào là Vô ngã và thế nào là Vô Pháp rồi. Tôi vui lây với Táo nhưng hỏi lại:

- Vậy hả! Anh mừng cho em đó. Nhưng em hiểu ra sao? Nói anh nghe thử! Táo phụng phịu với Giang:

- Cái anh này! Anh chỉ giỏi ác với em thôi. Em hiểu do cảm nhận chứ làm sao em nói cho được.

- Nhờ nói, anh mới biết được em đã nhận thức đúng để anh khen, sai để anh sửa chứ. Và lại anh chỉ cần em nói đúng ý nghĩa chứ không cần nói hay mà em ngại, hơn nữa là nói với anh mình mà ngại cái gì hả!

- OK, em xin nói: Vô Ngã, tức là không có Bản Thể riêng biệt, không có Tự Thể độc lập một mình được, thì gọi là Vô Ngã và Pháp cũng vậy mà thôi.

- Ôi trời! em tôi giỏi quá chừng. Nghĩa là: "Tất cả các Pháp đều không thật" gồm cả người và sự vật đó. Bây giờ anh nói tiếp một đoạn nữa trước khi trở lại chủ đề là em có thể tự hiểu một cách thông suốt vấn đề ngay.

không

Đức Phật hỏi đại đệ tử của Ngài là Trưởng lão Tu Bồ Đề -Này Tu Bồ Đề! Có thể thấy được Như Lai qua 32 tướng tốt và 80 vẻ đẹp không? Trưởng Lão Tu Bồ Đề thưa: - Bạch Thế Tôn! Không thể qua các tướng tốt mà thấy được Như Lai... Phật nói: - Đúng vậy, không phải

thân thể, chỉ giả gọi là thân thể, không phải tướng tốt, chỉ giả gọi là tướng tốt. Vì những thứ đó không phải là 'thực tướng', nó không có 'tự thể', thật tánh của nó là: "KHÔNG", duyên hợp thì nó còn, duyên tan thì nó mất nên nói là 'không'. Nhưng vì duyên hợp nên mới có nó, cho nên tạm gọi, giả gọi nó là thân thể mà thôi.

- Ôi trời! em tôi giỏi quá. Nghĩa là: "Tất cả các Pháp đều không thật" gồm cả người và sự vật đó. Bây giờ anh nói tiếp một đoạn nữa trước khi trở lại chủ đề là em có thể tự hiểu một cách thông suốt vấn đề ngay.

Trên tướng duyên hợp giả có Ngã, trên tự thể thật của Ngã thì không có. Nếu chấp sắc tướng là mình thì không thể thấy được Như Lai.

Nghĩa là: Sắc tướng không phải là Như Lai. Nếu ta chấp sắc tướng là Như Lai, đến khi sắc tướng tan rã thì hóa ra đâu còn Như Lai nữa? Bởi sắc tướng là duyên hợp, nên ta đừng chấp sắc tướng là mình. Nếu chấp sắc tướng là mình, thì ra mình tự đánh mất mình rồi. Ngộ được như vậy, ta sẽ luôn an ổn cả lúc hấp hối ta cũng an vui, vì đó là sắc tướng hết duyên nên nó tan hoại chứ đâu phải mình tan hoại. Nếu nhận sắc tướng là mình thì khi sắp tan hoại ta sẽ khổ đau vô cùng, vì thấy mình sắp mất nên kinh hãi. Táo giờ hai tay reo vui:

- Giang ơi! anh ơi! em ngộ rồi, em ngộ rồi!

- Ngộ cái gì? ngộ ra sao? ngộ bằng cách nào? nói anh coi!
- Như anh vừa nói, thì Đức Phật với 32 tướng tốt và 80 vẻ đẹp chỉ là sắc tướng chứ không phải thực tướng của Phật. Sắc tướng là giả có, do duyên hợp; gồm bao nhiêu thứ hợp nhau lại mà tạm có hình có tướng chứ đâu phải là Phật thật. Có chăng chỉ tạm gọi là Phật mà thôi. Bởi vậy nên gọi là Vô Ngã phải không anh?
- Trời đất, em tôi giỏi quá, nhận thức đúng quá!
- Chưa hết, một khi Ngã đã không có, thì Pháp làm sao có choặng? Cho nên, đã Vô Ngã thì cũng Vô Pháp luôn.
- Hoan nghênh em!
- Còn nữa, một khi đã Vô Ngã rồi thì lấy ai là người Thuyết Pháp? Vô Pháp rồi thì lấy Pháp đâu để mà Thuyết?
- Em tôi 'năm bờ oan'.

Tại sao vậy? Vì nếu Ngài xác nhận Ngài có Thuyết Pháp, thì hóa ra: Có người thuyết Pháp, tức là Hữu Ngã mất rồi. Một khi có người Thuyết Pháp thì phải có người nghe Pháp và có Pháp để thuyết... Trong lúc, Đạo Phật là Đạo Vô Ngã, Vô Nhơn, Vô chúng sinh, Vô thọ giả... Đúng không anh Giang của em?

- Đúng! Đúng tất cả. Em khá lắm. Tuy nhiên, câu phủ nhận của Phật đó còn nhiều phụ ý nữa, anh nói thêm cho em hiểu để được tròn đầy nhé! - Do luật vô thường vận hành, cho nên sự việc hôm nay là đúng, ngày mai đã sai rồi. Sự việc xảy ra ở đây thì đúng, ở chỗ khác thì không. Hại người ở đây là thiện, ở chỗ khác là ác... Cho nên, Phật chỉ tạm mượn lời để diễn giải nghĩa lý trong lúc Ngài thuyết Pháp mà thôi. Sau khi ta hiểu ý nghĩa rồi, thì lập tức quên ngay lời Phật nói đi, chứ không thể cố định lời của Phật mãi mãi được. Do đó, Phật phủ nhận trong thời gian Ngài thuyết Pháp, Ngài không nói lời nào là vậy.

Nói khác hơn: Kinh Kim Cang, chương 21. Phật bảo Ngài Tu Bồ Đề rằng: **“Nếu người nói Như Lai có nói pháp tức là phỉ báng Phật, không thể hiểu nghĩa ta đã nói. Nay Tu Bồ Đề, nói pháp đó không có pháp có thể nói ấy gọi là nói pháp”**. Chỗ này có lẽ Tào chưa hiểu, anh nói thêm một chút để em nắm cho bằng được kẻ sai một ly đi một dặm nhé! Nếu em cho rằng: có Phật thật, thân tứ đại của Ngài là thật và pháp Ngài nói ra là thật. Thì anh em mình không hiểu nghĩa Phật nói. Phật bảo tứ đại là duyên hợp không thật mà anh em mình nói là thật, tức là phỉ báng Phật. Nếu Phật không thật thì pháp Phật nói ra cũng không thật. Vậy nếu ta cho là Phật có nói pháp thật thì không phải chê bai Phật là gì? Tại sao em biết không? Vì Phật nói pháp là các pháp ở thế gian không có tự thể, do duyên hợp giả có mà thôi, nên không có pháp thật. Nay anh em mình

chấp Phật giảng pháp thật thì đó là phỉ báng Phật em hiểu không nào? Nghĩa là: pháp Phật nói chẳng qua là tướng tùy duyên, không có thực thể, y như thân Phật cũng là tướng tùy duyên không có thực thể; đó là tướng của duyên chứ đâu có Phật thật, pháp thật. Nếu chúng ta thấy Phật thật, pháp thật tức là phỉ báng Phật em hiểu chưa nào? Nói cách khác: Chúng ta nghe pháp cũng như Phật nói pháp đều là tướng duyên hợp chứ không phải thật. Cho nên Phật mới bảo: Nói pháp là không pháp có thể nói, tức là không có cái pháp thật nào để nói cả. Chỉ tùy duyên mà nói chứ các pháp là hư giả, không thực thể. Như thế, ta biết các pháp là hư giả, không thực thể, cho nên Phật bảo rằng: **“Không pháp có thể nói, ấy gọi là nói pháp”**. Nghĩa là em phải hiểu rằng: Tất cả lời Phật nói ra chỉ là giả danh, tùy duyên. Bởi giả danh nên không có thực thể, nên không có pháp có thể nói mà tùy duyên phát ngôn, nên gọi là nói pháp. Em hiểu chưa? Tức là:

* Nếu ta chấp có Phật thuyết pháp là còn chấp Ngã chấp Nhơn.

* Nếu ta chấp có pháp được thuyết là còn chấp pháp.

Đến đây Tào thắc mắc:

- Những lời anh vừa nói, nghe có vẻ mâu thuẫn quá đấy. Như cùng một sự việc, hôm nay đúng, ngày mai đã sai. Sự phá hoại ở đây thì đúng, chỗ khác thì sai. Cùng việc sát sanh mà chỗ cho là thiện, chỗ khác cho là ác sao kỳ cục vậy ?

- Này nhé! -Tại Sài Gòn trước 1975 hô khẩu hiệu: “Việt Nam Cộng Hòa Muôn Năm” là đúng, bây giờ là sai.

- Vụ 11-9-2001 ở Mỹ quân khủng bố làm hai tòa nhà thương mại quốc tế bị đánh sập, hàng ngàn người chết. Đối với Mỹ là sai, nhưng đối với quân khủng bố ở Trung Đông thì cho là đúng. - Ngay hiện tại, đang xảy ra ở Iraq, phe Hồi giáo quá khích A, đem bom đến đền thờ Hồi giáo B, làm chết hàng trăm người và sập đền thờ... Thì phe A cho là đúng (thiện). Còn phe B và lương tâm nhân loại cho là sai (ác)... Cho nên, không có câu nói nào là cố định cả thì gọi là **“không”** đó.

- Nhưng em vẫn chưa hiểu, tại sao Phật phải phủ nhận suốt 45 năm Ngài đi thuyết pháp truyền bá Phật pháp mà Ngài không nói lời nào?

- Mục đích là Phật: **“PHÁ CHẤP NGÃ, CHẤP PHÁP, CHẤP KHÔNG”** cho chúng ta vậy thôi..

Tào Giang

